

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. M.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Haškova 1714, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, čj. OAM-263/LE-BE02-LE22-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 24. 2. 2015, uvedl, že rozhodnutí hodnotí situaci na Ukrajině tak, že vyhrocená je pouze ve dvou administrativně-správních celcích, ostatní části země jsou klidné, toto tvrzení však podložil téměř rok starými zprávami, jejichž citování v r. 2015 považuje žalobce za pochybné a nedostatečné. Velké nepokoje a ozbrojené konflikty nastaly na Ukrajině velmi rychle, situace se též mění rychle, často ze dne na den, je tak nutné situaci hodnotit aktuálně, tedy na podkladě informací, které vzbuzují dostatečnou důvěru. Žalovaný se rovněž nedostatečně zabýval rodinnou situací žalobce, téměř celou rodinu má zde v ČR, žijí zde dcery a jejich potomci a případným vycestováním by se jim žalobce vzdálil více, než by byl schopen unést. Nemohl by je navštěvovat, jelikož nemá potřebné finanční prostředky, byl by zcela odtržen. V poslední době s nimi sice nebyl v kontaktu, ale doufá, že ho záhy obnoví a nastolí pevné rodinné vazby. Soudem ustanovený právní zástupce žalobce pak žalobu doplnil dne 4. 6. 2015, uvedl, že rozhodnutí je považováno a nezákonné, žalovaný se řádně nevypořádal se všemi významnými skutečnostmi, došlo tak k porušení ust. § 2 a § 3 správního řádu. Žalovaný se řádně nevypořádal zejména s tvrzením žalobce o

tom, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu absolutní neznalosti místních poměrů v důsledku dlouhodobého pobytu mimo území Ukrajiny, tuto opustil již v r. 1997, i v předcházející době se pak na jejím území zdržoval sporadicky. Žalobce tak může být vystaven situaci, že bude zcela bez prostředků a nebude schopen postarat se ani o své základní potřeby. V zemi původu se reálně žalobce nemůže obrátit na nikoho o pomoc, jeho otce s ohledem na pokročilý věk a zdravotní stav nelze za osobu, která by žalobci mohla poskytnout pomoc, považovat a jiné příbuzné na tamním území žalobce již nemá. Významnou část zdejšího pobytu žalobce trávil na stavbách, kde si vytvořil vazby, a to velmi blízké, dá se říci, že až rodinného charakteru, čehož je důkazem podpora těchto lidí v záležitosti azylu. S těmito osobami a dcerami tráví žalobce veškerý svůj soukromý sociální život. Dále pak co do objektivit použitých podkladových informací žalovaného žalobce poukazuje na to, že databáze ČTK je obecného charakteru a další podklady považuje za tendenční a neobjektivní, zejména s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině a zájmy subjektů, které otázky zpracovaly, na ukrajinské otázce. Již v žalobě žalobce poukázal na neaktuálnost podkladů, tato pak měla jistě za následek zkreslené hodnocení celé situace ze strany žalovaného. V neposlední řadě poukazuje žalobce na svůj zdravotní stav, který zřejmě nebyl brán plně v potaz, je přesvědčen, že jeho zdravotní problémy budou nezbytně potřebovat pomoc blízkých osob. Minimálně tak splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný toto nezdůvodnil dostatečně, rozhodnutí je tak v rozporu se zákonem a žalobce navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán podal ve věci dne 22. 6. 2015 písemné vyjádření, v němž popřel oprávněnost žaloby, uvedl, že námitky žalobce neprokazují nezákonnost rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a rozhodnutí ve věci. Při posouzení žádosti žalobce vycházel žalovaný zejména z jeho výpovědi a dále ze shromážděných informací z průběhu správního řízení. V pohovoru bylo žalobci umožněno sdělit vše podstatné z hlediska osvětlení důvodů podané žádosti, žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady, které žalovaný shromáždil, s tím, že v rámci důkazního řízení se správní orgán zabýval všemi skutečnostmi, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady. Žalobce se s nimi seznámit nechtěl, nežádal ani jejich doplnění, nevyjádřil se k nim. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem možné ochrany, příběh žalobce pak byl vyhodnocen ve světle informací, které si žalovaný za tímto účelem v dostatečném množství a aktuálnosti obstaral. Žalovaný připomíná, že žalobce požádal o ochranu z důvodu legalizace pobytu, jeho snahou je zde zůstat, má zde dcery a vnuky. Pokud by vycestoval na Ukrajinu, obává se, že by již nebylo umožněno vrátit se do ČR, na Ukrajinu se však nechce vrátit i proto, že tam je válka a celkově špatná situace, zem původu opustil v r. 2002, předtím však již od r. 1997 jezdil do ČR za prací opakovaně asi na 3 měsíce. Od r. 2002 tam však již nebyl, žije tam pouze jeho starý otec. Před odjezdem žil v lvanofrankovské oblasti, jeho současná žádost je již druhou žádostí, poprvé žádal v r. 2002, byl však neúspěšný. Od té doby je na území ČR nelegálně, příležitostně pracoval, nelegálnosti pobytu si je vědom, avšak upravit zdejší pobyt se vůbec nepokusil. Pokud měl finanční prostředky, bydlel v bytech, pokud ne, bydlel v lese jako bezdomovec. Současnou žádost podal proto, že mu tato možnost byla nabídnuta, na Ukrajinu se vrátit nechce, svojí žádostí se chce vyhnout správnímu vyhoštění. V případě návratu žádné obavy

nemá, ale je již starý a vyčerpalo by ho to. Otce by našel, ale neumí si to představit, již 20 let tam nebyl. Zdravotní stav je špatný, má zlomené ruce, problémy s nohama a ledvinami. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce ve vlasti žádné potíže neměl, resp. potíže relevantní azylovým předpisům, ani pro případ návratu mu nehrozí žádná vážná újma. Žalovaný tak plně setrvává na svém odůvodnění, k jednotlivým námitkám žaloby uvádí, že tvrzení o vážné újmě, která by měla žalobci hrozit po návratu do země původu, se objevuje až v žalobě, nicméně i tak žalovaný uvádí, že cílem mezinárodní ochrany je hájit ty nejzákladnější a v mezinárodním právu taxativně vymezené důvody, zejména osobní svobodu a život jednotlivce. Z ustálené judikatury pak plyne, že sociálně-ekonomické důvody takovými nejsou. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně vyhodnotil ve vztahu k žalobci i současnou bezpečnostní situaci, s důvody, pro které žalobce požádal o přiznání mezinárodní ochrany, se tak vypořádal řádně a v souladu se zákonem o azylu. V řízení pak neshledal ani žádný, zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, žalobcem popsaný zdravotní stav je po poskytnuté lékařské péči v ČR v zásadě normální a nevyžaduje žádnou specializovanou a na Ukrajině nedostupnou lékařskou péči. Navíc v rámci řízení nebylo potvrzeno žalobní tvrzení, že rodina o něho v ČR pečovala či že s dcerami trávil svůj soukromý život, naopak, z řízení vyplynulo, že žalobce je v kontaktu s dcerami sporadicky, velký časový úsek se pohybuje po území ČR bez pevného bydliště, žije jako bezdomovec v lese. Získané podklady pak žalovaný nepovažuje ani za neobjektivní či nedostatečné či neaktuální, naopak, jsou dostatečně konkrétní i přiměřeně aktuální a konečně, z žalobních námitek není ani jasné, kterého aspektu by se namítaná nedostatečnost měla týkat. V tomto směru tak žalovaný postrádá jakoukoliv specifikaci skutkových či právních aspektů, jež by umožňovaly zvažovat oprávněnost této argumentace. Rodinnou situaci žalobce hodnotil žalovaný na str. 7 a 8 a své hodnocení považuje za dostatečné, navrhuje proto zamítnutí žaloby jak nedůvodné.

V průběhu jednání soudu dne 6. 11. 2015 soud konstatoval podstatné skutečnosti, plynoucí ze správního spisu, žalobce vypověděl, že s manželkou nežije již 18 let, pokud by se měl vrátit do vlasti, do Ivano Frankovské oblasti by se nevracel, musel by k otci, tedy do oblasti Čerkasské, takže blíže k probíhajícím bojům. Chtěl by ovšem zůstat v ČR, má tu dceru a rodinu, otec žije zřejmě s nějakou paní a žalobce neví, komu tedy odkáže svůj dům. K dotazu soudu pak žalobce uvedl, že nebylo v jeho silách vyřídit si potřebné doklady, na cestu zpět neměl potřebné prostředky. Je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného, náhradu nákladů řízení nežádá, pouze odměnu právního zastoupení. Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném návrhu poukázal na to, že u žalobce se jedná o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, za situace, kdy si je a byl vědom svého nelegálního pobytu, při určité neschopnosti asimilace. Z lidského hlediska je jeho příběh pochopitelný, avšak jedná se jednoznačně o snahu legalizace zdejšího pobytu, žaloba je nedůvodná a žalovaný navrhuje její zamítnutí. Náhradu nákladů řízení žalovaný nežádal.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce byl v listopadu 2014 zajištěn za účelem správního vyhoštění, dne 1. 12. 2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní žalobce uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, ženatý, v ČR žijí jeho dvě dcery. V České republice pobývá od r. 2002, je bez vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má základní vzdělání, pracoval jako dělník na stavbách. V ČR již pobýval dříve, od r. 1997 přijížděl vždy na několik

měsíců za prací. Na Ukrajině by mohl žít v domě otce, s manželkou není v kontaktu, ví, že zde pobývá nelegálně, ale odjet nechce. V r. 2002 již jednou žádal o azyl, ten neobdržel. Obavy z návratu nemá, ale již starý a nemocný, neví, co by tam dělal. Má zlomené ruce, problémy s nohama a ledvinami. Dne 11. 12. 2014 žalobce v rámci pohovoru sdělil, že odjel z Ukrajiny za dcerou, má zde nyní vnuky, od r. 2002 již ve vlasti nebyl. Od r. 2003 zde žil nelegálně, bez dokladů, když byla práce, žil někde v domě, když ne, žil v lese. Naposledy žil v Kralupech před 9 lety, ale od té doby je bezdomovec. Letos dostal na ambasádě náhradní cestovní doklad, ale neodjel, neměl peníze. Svého nelegálního pobytu si byl vědom, na Ukrajinu se vrátit nechce, je tam válka a celkově špatná situace, kdyby odjel, už by se nemohl vrátit zpět. Dne 13. 1. 2015 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, uvedl, že se s nimi nechce blíže seznamovat.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České

republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Z příběhu žalobce je zcela patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal naprosto účelově, za situace hrozby správního vyhoštění poté, co na území České republiky žije dlouhodobě bez potřebných dokladů, a řádně a v souladu se zákonem upraveného pobytu. Žalobce nesdělil jedinou skutečnost, která by mohla jak správní orgán, tak posléze soud vést k závěru, že vlast opustil z některého z azylově relevantních důvodů, skutečně nic podobného netvrdil, uvedl pouze, že do ČR opakovaně od r. 1997 dojížděl za tříměsíční prací, od r. 2002 se již vůbec do vlasti nevracel. Je tak zcela nasnadě, že soud (s ohledem na znění právní úpravy ust. § 12 zákona o azylu, jak uvedena shora), není povinen zdůvodňovat neexistenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Podmínky ust. § 13 a § 14b zákona o azylu žalobce rovněž nesplňuje, předmětem přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pak zůstává správnost rozhodnutí v rozsahu ust. § 14 a § 14a zákona o azylu. O možném udělení humanitárního azylu hovoří žaloba a odkazuje přitom na zdravotní stav žalobce s tím, že by v případě návratu do vlasti neměl žádné sociální a ekonomické zázemí a nemohl by se obrátit na nikoho o pomoc. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že skutečně je možné pod případy, hodné zvláštního zřetele, spatřovat zejména případy, kdy se jedná o žadatele, jehož zdravotní stav není z hlediska možného cestování a hledání si dostatečného zázemí ve vlasti natolik dobrý, aby mohl existovat předpoklad dobrého návratu do země původu, či vysoký věk žadatele apod. V případě žalobce však taková situace nenastala, neboť, jak uvádí žalovaný, jeho zdravotní stav po přeléčení takto rozhodně hodnotit nelze, jeho věk též není zásadněji vysoký tak, aby podmínky, hodné zvláštního zřetele splňoval. Žalobce zde, jak uvedeno výše, žádné bližší rodinné vazby nenaplňoval, ač zde pobýval dlouhou dobu. Na Ukrajině má otce a má možnost u něho pobývat, neboť otec vlastní dům, návrat žalobce do země původu tudíž zásadním způsobem nesplňuje žádné podmínky, hodné zvláštního zřetele. K výroku o neexistenci situace, podmíněné nutností hodnotit humanitární ohled a výjimečnost, měl žalovaný dostatečné podklady a informace. Žalobce naopak na území ČR žije dlouhodobě nelegálně, o legalizaci zdejšího pobytu na základě pracovního víza či ustanovení zákona o pobytu cizinců se vůbec neucházel. O nelegálnosti svého pobytu věděl, bez dalšího však zřejmě spoléhal na to, že nebude legitimován a jeho pobyt zde bude moci dále pokračovat. K řešení takových situací však rozhodně nemůže sloužit zákon o azylu, jehož ustanovení předpokládají existenci pronásledování žadatele v zemi původu z taxativně upravených důvodů, či, jak je uvedeno, situaci, hodnou zvláštního zřetele.

K námitce neaktuálních podkladů soud připomíná skutečnosti, uvedené výše,

a to, že žalobce se při seznámení s výčtem podkladových zpráv a informací o zemi původu, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení situace žalobce, s těmito nechtěl seznámit, ani ne žádal jejich doplnění a nechtěl se k nim ani vyjádřit, tedy, že takovou námitku mohl vznést již v průběhu samotného správního řízení, tedy, měl ji k obraně svých práv vznést již při tomto seznámení se s podklady, neboť za tímto účelem toto seznámení se a informování žalobce o podkladech správního řízení probíhá. Jako podklady, které budou sloužit pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce správní orgán shromáždil Zprávu organizace Amnesty International „Trest smrti“ z března 2014, Informace MZV ČR čj. 98524/2014-LPTP z 16. 4. 2014, čj. 98525/2014-LPTP z 29. 5. 2014 a čj. 110105/2014-LPTP z 1. 8. 2014, dále pak Informaci UNHCR – „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ ze dne 1. 7. 2014, Zprávu Zvláštní pozorovací mise Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě na Ukrajině ze dne 23. 4. 2014 a konečně aktuální podklady Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“. Tyto materiály jsou současně součástí správního spisu. Soud je přesvědčen, že podklady nejsou neobjektivními zdroji, neboť jsou různorodé, dostatečně vypovídající o vývoji situace na Ukrajině, a vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v únoru 2015, je logické, že na poznání o vývoji situace z průběhu r. 2014 žalovaný aplikoval aktuální vývoj situace z posledně uvedeného materiálu. Takový způsob je logický a dostatečný, neboť je pravdou, že situace střetů na východě Ukrajiny se měnila každým dnem, nicméně pro obecný závěr o případném nebezpečí vážné újmy v případě žalobce tato částečně měnlivá zjištění nemohla mít zásadnější význam, a to vzhledem k situaci žalobce, kterou správní orgán řádně zjistil, popsal a na kterou právě zjištěné informace aplikoval. Námitku neaktuálnosti podkladů tak soud nemohl přijmout. Konečně, soud je přesvědčen, že v daném případě podklady ob stojí i co do požadavku, uvedeném pro rozsah a obsah podkladů v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně čj. 1 Azs 105/2008 ze dne 4. 2. 2009, tedy, že jsou relevantní, důvěryhodné a vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné a byly i aktuální.

Nebezpečím případného ohrožení žalobce azylově relevantní vážnou újmou ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu pro případ jeho návratu do vlasti se žalovaný zabýval velmi podrobně na str. 6 – 8 svého rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, že žalobce se obává případně pouze toho, že by již nemohl cestovat zpět do ČR, taková obava však azylově relevantní není. Vyslovil i obavu, že by mu neměl kdo pomoci s vytvořením potřebného zázemí, ovšem na druhé straně též přiznal, že otec má dům, jenom není jasné, komu ho odkáže. Ani takové úvahy však nemohou mít, při pohledu na znění ust. § 14a shora, azylově relevantní vážnost. To, že žalobce není ohrožen ve smyslu tohoto ustanovení zákona o azylu, vyargumentoval žalovaný v uvedeném rozsahu zcela dostatečně, tedy, hodnotil všechny, v tomto ustanovení pod odst. 2 a písmeny a – d) vyjádřenými nebezpečími a dospěl k závěru, že žalobci taková nebezpečí nehrozí. Konečně, žalobce namítal v žalobě, že otcovo bydliště je blíže probíhajícímu konfliktu, než původně uváděná Ivanofrankovská oblast, nicméně z této oblasti žádné zprávy o probíhajících bojích neplynuly a situace se v tomto směru nezměnila ani v době rozhodování soudu, naopak, vývoj ozbrojených střetů se výrazně uklidnil. Soud je proto přesvědčen, že žaloba žalobce byla nedůvodná, tuto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neshledal z průběhu správního řízení žádnou vadu, neshledal v napadeném rozhodnutí ani žádný nesoulad s jednotlivými ustanoveními správního řádu či se zákonem o azylu a dalšími právními předpisy.

S odkazem na ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. pak nebyla přiznána náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků, neboť ve věci úspěšný žalovaný tuto neúčtoval, odměna právního zástupce, který byl žalobci ustanoven soudem, byla vyřešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. listopadu 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně